

EDITURA CARTEA ROMÂNESCĂ

Cartea de proză

Editura Cartea Românească
Calea Victoriei 133, sectorul 1, București
www.cartearomaneasca.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ILEA, MARIAN

Grăsane făcând baie cu ușile larg deschise / Marian Ilea. -

București : Cartea Românească, 2017

ISBN 978-973-23-3165-1

821.135.1-31

Editor: Călin Vlasic
Redactor: Cosmin Perța
Machetare: Stelian Bigan
Coperta colecției: Ionuț Broșțianu
Prepress: Marius Badea

Copyright © Editura Paralela 45, 2017

Editura Cartea Românească este un imprint al Editurii Paralela 45
www.edituraparelela45.ro

Prezenta lucrare folosește denumiri
ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat
de legislația privind dreptul
de proprietate intelectuală.

Marian Ilea

**Grăsane făcând baie
cu uşile larg deschise**

EDITURA CARTEA ROMÂNEASCĂ

CARTEA ROMÂNEASCĂ

CASA DIN PIAȚA GORKI

I

Întâi a fost dudul. L-a adus tâmplarul Schlesak de la Piața de Fân. A săpat groapa. A așezat puietul. A uitat să-l ude. Încă din prima seară. La intersecția străzilor Malinovski și Crișan. Un amărât care face dude. Un pomnițar care produce mizerie cleioasă și atacă ten-cuiala casei lui Iosif Mittemberg. Locuitorii din Medio Monte nu înțelegeau cum de le crescuse un dud chiar în intersecție. Valdemar Schlesak răposase din pricina unei gripe. Lăsase în urmă un atelier de tâmplărie pe care nevastă-sa îl vânduse, prin mandat notarial, unui berlinez. Dudul crescuse înalt și rămuros. Dudele cădeau pe caldarâm. Călcate în picioare, lăsau o zeamă cleios-alburie. Consiliul Municipal ordonase serviciului de lumină și curățenie să pună un stâlp cu bec electric în intersecția Malinovski cu strada Crișan. Chiar lângă dudul lui Schlesak.

Casa avea un salon uriaș, două dormitoare, una bucătărie și două toalete. O baie cu vană și o budă simplă de un metru lungime pe nouăzeci de centimetri lățime. Buda lui Paul Mittemberg, nepotul de soră al lui Iosif.

Și Iosif Mittemberg, bijutierul, murise, din pricina unei chinuitoare și rușinoase boli a prostatei. Nu-l mai ajutase mușchiul. De tânăr nu se îndurase să părăsească masa unde trona paharul de cristal de Boemia, veșnic plin cu vin de Tokai. Se urina în bijuterie. Uda pantalonul.

Îi slăbise mușchiul de la vezică. În ultima săptămână, nu mai puteai intra în dormitor fără batistă la nas.

Frederica Eva Mittemberg rămăsese văduvă. În cimitir, Iosif Mittemberg era vecin cu Valdemar Schlesak. Îi despărțea o bancă îngustă de marmură albă.

Notarul Leopold Lohan Nathan trecuse pe lângă dud. Privise dulele. Își dusesse mâna la bărbie. Își pipăise gușa unsuroasă. Fructele alea. Dulele alea. Semănau cu sfârcurile muierești. Leopold Lohan Nathan se ridicase în vârful picioarelor. Luase o dudă. O frecase între degetele de la mâna dreaptă. Își apropiase buzele de fructa zemuindă. Îi venise pofta. Dintr-o dată. Duda e peste nivelul sfârcului muieresc, își spuse notarul. Mai ales seara. Mai ales la lumina becului electric al Municipality, Leopold Lohan Nathan culegea dule. Călca în picioare zeci de sfârcuri muierești alburii, pline de zeamă. Zvâcnitoare.

După ce și-a făcut toate treburile, după ce a tras cu nesaț aer în piept, Iosif Mittemberg s-a dus la cele veșnice. Totul era pregătit. În dormitor mirosea puternic a oțet. Când l-a spălat, când i-a pipăit, prin cărpa umedă, sexul și cele două testicule, Frederica s-a înfiorat. Iată ce-i omul, în general, și uite ce-a ajuns Iosif, în particular. Și după trei săptămâni de la înmormântare, Frederica Mittemberg mai vedea înaintea ochilor sexul acela blegit pentru eternitate și testiculele care se mișcau ca două mingiuțe de ping-pong atinse de cărpa umedă.

Vântul de vară se pornea înspre Medio Monte după ce călca la pământ iarba înaltă din Marea Câmpie. Trecea pe străzile orașului stârnind nori de praf înecăcios amestecat cu siliciu. Ceața părea că-i intră în ochi, în haine, în porii pielii, provocând usturime. Vântul lovea dudul lui Valdemar Schlesak, trecea de intersecția cu Malinovski și o lua la deal, spre Pianul de Sus. Plesnea copacii și, enervat, gonea spre Ucraina. Dulele se lipeau de tencuiala casei lui Iosif Mittemberg. Zeama se prelingea în liniuțe ascuțite. După o săptămână, în jurul formelor aproape geometrice apăreau pete de oxid. Peretele peștriț semăna cu bălegarul pus la uscat.

Leopold Lohan Nathan storcoșea dulele după lăsarea fiecărei seri. Paul Mittemberg ieșea în fiecare dimineață din casa unchiului său și mânca dulele storcoșite de Leopold Lohan Nathan. N-avea rost să folosești mătura. De dule nu se scăpa așa ușor. Ți-ar fi trebuit în fiecare

VACEK

1

Mare influență avea acel bărbat și prelat asupra locuitorilor din Medio Monte. În casa lui nu intrase nimeni. Chemat ori nechemat. Se născuse la Komarom. Din întâlnirea lui Francisc Kollowitch cu Maria Lillin de Pollack. Un comandant de fortăreață, cu o tânără muiere evlavioasă. Un trup vânjos, cu mersul crăcănat din pricină de călărie, o privire tăioasă și poncișă la ochiul stâng și o vorbă aruncată asupra oamenilor precum un bolovan dintr-o catapultă; cu o alcătuire gingașă, de carne și spirit, obișnuită să îngenuncheze în fața altarului din catedrala unde păstora cardinalul Peter Parsuzay.

„Francisc Kollowitch și Maria Lillin născută Pollack, sunteți, în deplinătatea formalităților stabilite de Pontificele nostru și în acordul vostru deplin, soț și soție până când... și din acel moment al ceremonialului nupțial se pornise muzica revărsată prin țevile orgii, acoperind vorbele care își urmau traiectul lor prestabilit de mintea cardinalului Parsuzay. Sunete păstoase, gălbui, curgând pe aleea de marmură ce lega altarul de marea ușă de la intrarea în catedrală. Ajunse în parcul din față, se topeau în atmosfera verzuie în care irizau săgeți vineții strecurate de câte o rază mai îndrăzneță prin coroanele cireșilor. Și ajungeau în oraș. În valuri de galben lămâi. Muzica acelei după amieze pierzându-se în piața centrală a Komaromu-lui.

„Aceeși muzică, mereu aceeași muzică”, își spunea cardinalul Parsuzay privind înspre pâcla luminoasă ce venea din afară până la

jumătatea catedralei. „*Bălți de lumină înspre altar*” își mai spunea cardinalul emoționat. Privind înspre cei din fața lui, își ridică dreapta și rosti cu glas cântat: „Nu este nici un fel de bogăție fără grija ei, nu este nici un fel de poftă de mărire fără urmarea căderii ei și marele festin al plăcerilor trupului e numai amărăciune”.

Cardinalul Parsuzay n-apucă să-și sfârșească ultimul cuvânt când simți în jurul gâtului degetele butucănoase ale lui Francisc Kollowitch, urmate de o sudalmă găfâită în urechea-i dreaptă.

Seara, înainte de a se întinde în patul de lemn de stejar învelit cu un singur cearșaf de in, cardinalul Parsuzay se aplecase deasupra biroului său de lucru și scrisese cu mână sigură:

„*Chiar așa de mincinos e cel care altceva gândește și rostirea-i naște vorbe de aiurea, ca și acela care una promite și alta împlinește și de pe sine se înșală, deloc la aproapele său nu chibzuiește*”.

După ce mai privi o dată, la lumina palidă a lămpii cu petrol, scrierea mărunță și înghesuită, cardinalul Parsuzay simți un imbold ciudat venit dinspre spinare, ca o pală de vânt rece prelins pe gât înspre clavicula din dreapta. Semnă cu litere prelungi pe foaia de hârtie, suflă în lumânare și se lăsă în voia umbrelor nopții.

Joseph Mamer Leopold Kollowitch a fost botezat în catedrala din Komarom. Cardinalul Peter Parsuzay a spus cu voce răgușită: „Cruce are fiecare dintre noi, cei care ne-am născut din femeie, căci dacă trupul își desface brațele, iată crucea”. Apoi l-a botezat.

Casa comandantului de fortăreață era pe strada breslașilor. O poartă din fier forjat cu arcade în formă de gondolă. În salon se întinsese masă mare. Cardinalul Peter Parsuzay se așezase în fruntea bucatelor. Rața pe varză nu era pricină de înfrânare.

„Micul Joseph va primi o educație excelentă în familia dumitale, domnule Francisc. Va avea și talent deosebit și dar pentru învățătură fără de oboseală, așa că-i asigur un viitor strălucit” zise cardinalul Peter Parsuzay.

„Îți suntem recunoscători pentru acestea spuse de dumneata, domnule cardinal”, zise comandantul fortăreței din Komarom. Îmi permit ca, la o nevoie, să te asigur că vei avea cele patru salve de tun”, mai zice Francisc Kollowitch.

Cuprins

CASA DIN PIAȚA GORKI / 5

VACEK / 95

GRAVIMETRUL / 179

EDITURA CARTEA ROMÂNEASCĂ